

שבת חזון

א. משל הרב מבארדייטשוב

שנطיב את דרכנו וע"ז מתקנים את החורבן (כתוכן המשל שראית הלבוש מעוררת את הבן ללכת בדרך הישר), ולכן הזמן המתאים לזה הוא דוקא בעת פורענותה כשאנו זוררים את חורבן הבית.

אבל יש לומר שטעם יותר עמוקAiaca
כאן, והוא ע"פ המבוואר בקדושת
לווי על מגילת Aiaca, ווז"ל: הכלל, זה
שהשיית החريب את בית תפארתו ואנחנו
בגנות הכל הוא בודאי טוביה לישראל כי
בודאי יرحم ה' עליינו יותר ויותר ויבנה
בית מקדשו ביתר שאת ויתר עז, ויגלה
כל הנסתורים שהכל הוא טוביה לישראל.
עכ"ל.

הרי חידש לנו יסוד עיקרי וככל גדול
בהבנת החורבן, דלפי פשטוטו כל
סיבת החורבן היא רק בגל חטאינו אלא
שהח"כ ניתן לנו לתקן הדבר ע"י תשובה
כו', ומשמענו דיתריה מזה יש כאן,
שההורבן בא לכתחילה כדי להעלות את
ישראל למדרגה עליונה יותר, שיהי "בית
מקדשו ביתר שאת ויתר עז", וכదיאיתא
בזהר (ח"ג ריכא, א) דבית המקדש הראשון
והשני היו בניינה דבר נש והי' חסר
בשלימות, ועל כן הוכרחו לヒירב כדי
שסו"ס יזכה ישראל לבית מקדש השלישי
שהוא בנין נצחי להיותו בניינהDKOB"ה.

מצינו בביבל דרושי החסיד ר' הלל
מפאריטש בעניין שבת חזון, ווז"ל:

עניין שבת חזון, שמעתי מאבי מורי
ע"ה טסיפר בשם הרב [רלווי"צ]
מבארדייטשוב נבג"ם בעת היותו בשבת
הניל בק"ק בראהין א' משל ע"ז מאב
שיש לו בן יקר ועשה לו מלובש יקר
להתלבש בו ומצד שלא נזהר הבן באותו
בגד ועשה מעשים אשר לא יעשו קרע
אותו לכמה קרעים. ועשה לו פעם שני
לבוש וקרע ג"כ. מה עשה האב עשה לו
לבוש שלישי ולא נתן לו ללבוש אותו
רק גנוו ולפרקים רחוקים ידועים מראה
לו הלבוש ואומר לו ראה שם תנתנו
בדרכ הישר ינתן לך ללבוש זה ללבוש
אותו (ומצד זה מרגילו לילך בדרך הישר
עד שיוזדע בו שנעשה אצלו כמוطبع או
יתן לו הלבוש להלביש אותו כי אז אינו
ירא ממנו פן יחזור לטورو מאחר שנעשה
כמו טבעי). ווז"ע שבת חזון לשון מהזה
שמראין לכאו"א המקדש דלעתיד
מרחוק כו' וד"ל. עכ"ל.

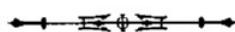
יש לעיין בטעם שמראין המקדש דלעתיד
שבת חזון דוקא, דלכאו' הי' מתאים
יותר לשבת נחמו, בזמן דנחמתה על
פורענותה של החורבן. ולפי פשטוטו
הטעם הוא כי כל כוונת חזון זה היא כדי
printed from Otzar Hahochma www.otzar.org

וזהו עומק הטעם שמראן לכוא"א את המקדש דלעתיד בשבת חזון דוקא, להשריש בנו יסוד זה, שכל עניין החורבן עצמו – שעליו מדובר ב"חזון ישעיה" לפי פשטו – הוא כדי שנזכה לחזות במקדש דלעתיד, שיבנה ב"ב.

(שיחת ש"פ דברים תשמ"ט)

אברהם הלכטן 1234567

ועיין ילקוט ריש ירמי "עללה ארוי כו' והחריב את אריאל [המקדש] .. על מנת שיבא ארוי [זה הקב"ה] ויבנה אריאל כו'", הרי שכל עניין חורבן הבית מלכתחילה هي רק על מנת שהקב"ה יבנה את הבית השלישי, והן הן הדברים [ראה גם לעיל בין המילים].

ב. המשל מלובש ולא בית

ובלשון הרמב"ם (ריש הל' בית הבחירה) "בית לה", אבל אין זאת רק באופן שהשכינה שורה בכללות הבית, היינו שיש רק קדושה כללית אחת בכללות הבית, אלא יש כמה דרגות בקדושת המקדש (קדש קדשים, היכל, עזרה וכור), וכל פרטיו המדות הגשמיות של כוא"א מחלקי הבית מתאימים מהה לאופן ודרגת הקדושה הפרטית השורה במקום זה שבמקדש (עינן ברכינו בחיי ואלشيخ פ' תרומה, תוכת העולה להרמ"א ח"א). ונמצא שהמקדש מכוון בכלל פרטיו הגשמיים לפרטיו הקדושים השוכנות בו כמו לבוש שמדתו וצורתו מדוייקות לפי ערך האדם המלווה בו.

והנה בנין ביהם"ק תלוי בעבודת בניי (וכתוכן המשל הנ"ל, שנצחיות בית המקדש השלישי תלוי בכך שעבודת בניי היא באופן שלא יחוירו לسورם), דכאשר קדושת השכינה שורה בישראל כדבאי, ע"י עבודתם ודבוקותם בהקב"ה ובתורתו ובמצוותיו, משורה הקב"ה את שכינתו במקדש הגשמי.

לכוארה יש לעיין למה הbia משל לבית המקדש מלובש ולא מבית, ובפרט שעצם גדר הלבוש הוא דבר עראי וכלשונו הכתוב (תהלים קב, כד) "לבוש תחليفם", ואילו בתים המקדש הם דירות קבועות לשכינה (ודرك המשכן נקרא אהל, ואהיה מתהלך באهل (שםואל-ב ז, ז), ומה גם שכל כוונת המשל היא לבאר איך שבhem"ק השלישי יהיה בית נצחי ולא יחרב כבית המקדש הא' והב' (מצד הבטחון שבנוי יילכו בדרך הירוש ולא יחוירו לسورם), וא"כ בודאי יותר מתאים משל מבית ולא מלובש.

ויש לבאר זה ע"פ א' ההבדלים בין בית ולובש, דמידת הלבוש צ"ל בדיק לפי מידת האדם המלווה בו, משא"כ גודל הבית אינו נמדד כלל לפי מידת האדם הדר בבית.

וזהו הטעם שבhem"ק נמשל ללובש, שהוא כמו לבוש להשכינה, דהנה בית המקדש הוא מקום דירת השכינה.
printed from Otzar Hahochma www.otzar.org

ואהבת ישראל (ולא אהבה וחשך להטעני עזה"ז), מידת היראה שלו היא רק יראתו יתרוך – וכן בשאר פרטי כוחות נפשו, עד שאין שום פינה בנפשו שאינה ממולאת מעבודתו יתרוך ואז נעשה עבودתו ית' "כמו טבע" אצלן ובדרכם מילא זוכים לבית המקדש השלישי שליחי בית נצח.

(ח'ל ג' כט)

והיא הדרך שעבודת ה' תהיה
חקוקה באדם באופן שלא יחוור
לסרו אלא „נעשה אצלו כמוطبع“ –
הרי לזה אין מספיק **שיהי** האדם מסודר
ונתון רק ביכולתו לעובות ה', אלא חייב
להתאים כל פרט ופרט מכל חלקי נפשו
לעובדותיו ית' (בגדר לבוש), וכמו:
בשכלו הוא עסוק בלימוד התורה; מידת
האהבה שלו מוקדשת לאהבתו ית'

חמשה עשר באב

המצווה של בריתת עצים למערכה

כזאת. אבל צ"ב מהי באמת הגדלות
במצווה זו של כדריתת עצים למערכה עד
שבגיל השלמתה עשו יו"ט גדול שלא
הייתה שמחה כזאת בשאר כל היו"ט,
دلכאר, איננו אלא הכשר בעלמא.

ויריל ע"פ מ"ש הרמב"ם (ריש הל' בית הבחירה) "מ"ע לבנות בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות", אשר מדבריו מובן שמצוות עשיית בית הבחירה אינה רק עשיית הבית עם כל כליו הנצרכים לעבודת הבית, אלא שהבית יהיה מוכן תמיד להקרבת קרבנות. והנה לאחרי ט"ו באב א"א לכורות עוד עצים למערכה וא"כ מוכרחים היו להכין עצי מערכת קודם לכן למשך התקופה מט"ו באב עד ניסן הבא, ונמצא לפ"ז שאין זה סתם עניין של

נרגמין בסוף תעניית בטעם היו"ט דעתו
באב "רבה ורב יוסף אמרו
חרוויהו יום שפסקו מלכורות עצים
למערכה דתניה רבי אליעזר הגדול אומר
מחמשה עשר באב ואילך תשש כחה של
חמה ולא היי כורתין עצים למערכה לפי
שאין יבשין". ומפרש ברשב"ם (ב"ב קכא,
ב): "ואותו יום שפסקו היי שמחים לפי
שבאותו יום היי משלימים מצוה גדולה
בזאת".

והנה מה שהכריח את הרשכ"ס לדיק ש"היו משלימים מצוה גדולה כזאת" מובן, כי הלא באו לבאר טעם הי"ט דט"ו באב שעליו אמרו במשנה (סוף הענית) „לא היו יו"ט לישראל כת"ו באב כו"י“, שהוא יו"ט גדול ביותר, ועל כן מדיק שהיו משלימים מצוה גדולה